

pschihotul so krejzi, kwataj, czej schak nesboju.

19. Kwataj, zescli secher wostacj wot swjetneho nesboja; kwataj, zescli nadu dostacj, a so smincj skazjenja.

20. Kwataj, so by derje wuj-schol swjeta lesnym kosydlam a do czichho Zoar dojschol, wBozim mjeri wostak tam.

21. Wjedonne kampaschne rjechi schitke s duschje wotehnaj, s jennym jenczkim nemjej smjечи, s jennym shubisch Bozi raj.

22. Namo aby pschipołnozn budje nawozjenja pschicj, sy ty dobył wjeho mozn, da bdjesch snim do nebes hicj.

23. Kwataj jemu napschecziwo, ref: Bdjesch, Jesu, skoro pschicj? mojej duschi je so zyło huzom dawno ktebi hicj. P.

258.

Schaffet, schaffet, Menschenkinder.
 Loß: Zion jara styskuse prosy.

Czincje, czincje, czlowste dzjeczi! so wy sbozne budjecze, netwarcze, kaz drusy wswjeczi, na to, schtoz je sachodne. Ladajcze na nebesa, wojujcze tych samych dla, wo nebeste nech so jara stajnje wascha duscha stara.

2. Meladajcze nidn na to, schtoz to rjeschne czjeto ze, schudjom nech wasch schpihel sa to Boze swjate slowo je, po tem wy scho spytujcze, czincje, schtoz Boh pschikaze, dy by tez to rjeschne czjeto na tem luty neloscht mjeto.

3. Sapriecz wy jo nemojecze, so rjech hjeschje we was tsi, a to dobre, kotrej zecze, czinicje wy necziszje, je schto dobre nad wami, ktemu Boh was posylni, won to dobre we was stwori, hewak sze wy zylje khor.

4. Sbozny je, schtuž sprawej wseru schjednje na bjedjenje dje, kiz rjech delje kloczi swjeru, a ton sly swjet sazpije! Dyz kschiz nosny s Krystusom, honimy so sa mserom, Jesu, wumremy my stobu, da tez knebju dzemy sobu.

5. Nebjedzimy my so swjeru, a smy ljeni we bitwi, da my nepschindjemy kmjeru, zylje smy bes nadzije, jeno schtuž so prozujc, nepscheczela pschewine; schtuž ze krasnu kronu dobycz, dyrbi wotrej bitwi pobycz.

6. Pscheczimone je swjernei duschi so stym swjetom weselicj, krosnym rycjam wona wuschy nidn nebdje pokilicj. Wona pyta Krysta czesz; secher czinicj, zorty wesz, rjeka snojom do nej katalacj, a ji powon kpicju dawacj.

7. Boh Knes czjeto s duschu mori, teho bojmy stajnje so, won tym nowho Ducha stwori, kotsiz swjeru proscha ho; schitko dobre spoczina Boh, a we nas dokonja, panmy jeno knoham jemu, won da moz a wolu kschemu.

8. Pschibijcze te rjeschne stawy, a schtoz wot Hadama je, na ton kschiz, dzej Krystus krawa-